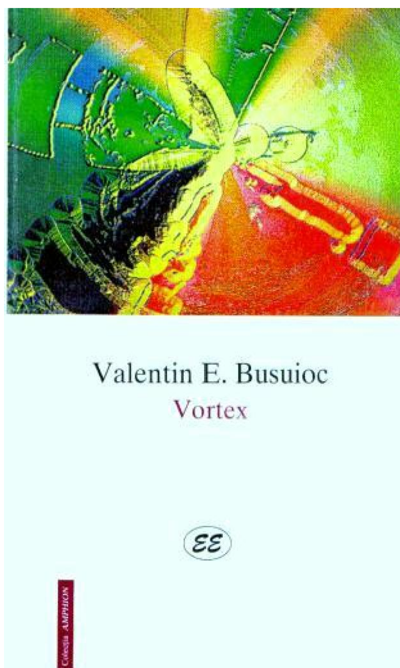

Moto:

"Lumea e gravidă de divin"

Sfânta Angela da Foligno

Editura EMINESCU, 1999
Colecția AMPHION
ISBN 973-22-0698-5

C U P R I N S

*

sunt un bărbat la treizeci şi trei de ani
în gesturile mele
îsi regăsesc păianjenii absurdul
nu sunt îngrijorat
nici nu tânjesc după carnea fardată
dupa un felinar
pe care să i-l pun nopții în gură

doar îmi amintesc
ştiu că pentru fiecare clipă
în care fericirea mi-a surâs sau nu
am fost nevoit să trăiesc

*

nu ştiu dacă animalele
au carnea la fel de crudă ca a mea
într-o lume
în care până când şi spațiul amenință
mi-e tot mai greu să aflu
cine desenează pupila în descompunere

viața-i blândă
atât pot spune
despre pielea unui pantof
pe care o traversează strada
un câine vagabond

*

miroase a tămâie
tu vorbeşti despre pereți
şi varul ce-i ascunde
eu aprind lumânari pentru vii si morți -
aceeaşi flacără!
toți fierbem mielul
în laptele propriei mame
gândesc
Doamne iartă-mă
miluieşte-mă
spune-mi că viața nu e deşertăciune
spune-mi că şi diavolul visează

*

am obosit
să tot privim pe fereastră
să discutăm
despre cel fără umbră
nici gravitație
tu îl identifici cu un zeu
eu
cu o felie de pâine cu unt
asta e tot ce simțim
viața noastră
fotografie
prea mult expusă la soare

*

în această cameră
e o distanță constantă
atât de multe cuvinte
pot uita pe secundă

seară de octombrie
în timp ce scriu toate acestea
un necunoscut îmi bea
paharul cu must

*

amnezic într-o duminică
plouă în troleibuz
şi-n aparatul de compostat
bilete mototolite
ambalaje în descompunere
lumini intermitente
răsuflarea unui bolnav
ce-şi priveşte-n oglindă
aburul gurii

*

am visat că eram un disc imprimat
cu povestea vieții mele
pe măsură ce mă roteam
dădeam senzații noi ficusului candelabrului
şi celorlalte lucruri din odaie
mă-nvârteam mă-nvârteam
şi acul ce-mi răscolea memoria
se apropia tot mai mult
de minusculul orificiu central
unde urma dintr-odată
să uit totul
să mă înscriu în rândul
ficusului candelabrului
şi-a celorlalte lucruri
din odaie

*

amintire

se făcea că-mi treceam
mâinile prin păr
ca prin nisipul clepsidrei

*

secvențe din gândirea ghidului

în peşteră se poate intra
numai privind lumina din profil

în acest loc
s-au întâlnit pentru prima oară
un călugăr cu zeul său

pe măsură ce-şi vorbeau
peştera le creştea în jur
ca o cochilie

*

i-am văzut albaştrii ochi
în timp ce trecea prin tunel
(cu un braț de cărți pline de var)
era gol
iar în părul de pe piept purta frunze
şi plase de păianjen pe umerii săi străluceau

când mi-a dat bună seara
nu i-am răspuns
l-am privit în schimb ca pe-o pasăre
de care te loveşti cu uimire
ori de câte ori respiri
aerul pe care-l conține un pai

*

e o odaie înaltă
astfel desenez orice lucru cu mâna stângă
micşorând distanțele dintre semnificații
nu o populez imediat
întâi încerc să o simt
ca pe cel mai straniu sentiment
şi-apoi intru
iar aici
unde nici măcar zeul nu mă poate urma
în mii de mâini mă transform
deşurubând bec cu bec
realitatea

*

refugiat în obişnuință
privesc pe geam cum un corb
traversează parcul prin ploaie
nu-i cunosc vârsta
nici visele
e ca o substanță
ce mă adulmecă

pe măsură ce traversează
geamul se crapă

*

nu mă privi în ceafă
sunt doar semnul de carte
pe care-l foloseşti
ca pe-o cicatrice
dorința de-a se-țărca
a luminii
fântâna prin care comunici cu universul
toate acestea
strivite de o lentilă
vulnerabile
precum ridurile materiei

*

te iubesc
oraş care mori în picioare
şi-ți naşti copiii în ploaie
poveştile pe hârtie cretată
doar pe marile tale bulevarde
oamenii cred că luna
e o stațiune de odihnă
pentru poeții merituoşi
doar tu mi-ai arătat
de ce plâng instantaneu
când mă cuprinde
stepa

*

în autobuzul cu care fac naveta
şi în care oriunde aş sta
mă descompune aceeaşi inocență
unde în ridurile şoferului
nu văd decât interstițiile norilor
doar aici
când şterg cu mâna goala
un geam
îi fac pe ceilalți să se jeneze
la ideea
ca le pot dilata pupila

*

azi am văzut cum dispare o stradă

curățam insectarul de praf
şi aşezam gândacii după culori şi greutate

afară era ger
câinii cartierului miroseau zăpada

păianjenul preferat
îmi adormise pe ceafă

*

frig

privesc
o stea

*

libertatea de a nu face nimic
mi s-a scurs
ar fi îndeajuns să am o foaie albă de hârtie
să o privesc pentru câteva clipe
să-mi treacă prin față
pereți ambalați în pungi transparente
ori cărți măcinate în vid
dar nici măcar atât nu mai am
căci sunt singur
şi chiar creierul meu e o lupă
prin care zeul înmulțeşte materia

*

în muzeu
buzele tale
ce se închid
la fiecare cuvânt
în ritmul în care
pleoapele mele
se-nchid

*

suntem două perechi
într-un restaurant la marginea mării
comandăm peşte şi vin
apoi ne facem comozi
privind cerul înstelat
la mesele de alături se discută despre bani
politică şi modă
se aruncă priviri languroase
se fac semne cu piciorul sub masă
numai noi
suntem oarecum stânjeniți
gândindu-ne că seara asta
ne va rămâne-n memorie

*

azi dimineață
în timp ce beam o cană cu lapte
m-am surprins privind peretele
căutându-i ferestrei un nume
afară ploua
halatul pus la uscat avea buzunarele pline
tu îmi arătai o cutie
plină cu păianjeni diformi
un necunoscut ne măsura cu piciorul
grădina

*

un lung şir de ferestre
toate la ultimul etaj
fiecare cu o altă formă
cu perdele şi draperii multicolore
iar deasupra lor câteva stele
aproape şterse
şi un nor cirus

acesta e desenul
făcut pe trotuarul din fața casei mele
de un copil
a cărui identitate am aflat-o instinctiv
suprapunându-mi umbra capului
peste norul cirus

*

întreaga noapte a plouat
am ascultat toate acele picături străine mie
purtate de nori asiatici
europeni şi antarctici
gândindu-mă că poate acum câteva mii de ani
au plecat tot din aceste locuri
spre a colinda lumea întreagă
fiind pe rând sânge de om ori de tigru
frunze de măslin
lapte sau iarbă
şi abia în zori
când am privit mai atent
am observat cum în petalele trandafirilor
stătea tremurătoare
memoria zeului

*

seară de toamnă
stau la fereastră şi privesc
cum prin aerul rarefiat
frunze îngălbenesc
în ierbarele zeilor

sunt fericit
am vârsta tatălui meu
care a murit încet şi cu spaimă
pe când această stradă
nu avea nume
nici destinație

*

cineva mi-a pus un ou la fereastră să-l văd dimineața
când mă trezesc *face to face* cu vidul memoriei
dar oul e mut şi degeaba îi vorbesc
fiindcă tot mai mult i se adânceşte frumusețea

însă ție Doamne care pe toate le ştii   îți spun
viața e singura substanță ce mă dizolvă
gândesc imediat cu gândul meu ascuns
ce tulbură pielița laptelui
pe urmă îmi dau seama că numai în parc e linişte
nişte savanți extrag din melci realitatea

(pentru a sta la geam trebuie să fii sincer)

*

suntem câțiva oameni pe plajă unii privesc în larg
și par fericiți alții păstrează sub braț
obiecte evanescente cum ar fi ochii și
țeasta maimuței decapitate în zori

al cărei creier s-a fript atât de greu cu toată
fantezia noastră a celor acoperiți cu
fire de nisip peste balele vieții

și pe măsură ce vine seara devenim tot mai triști
încât nici realitatea nu ne mai e suficientă
nici măcar fotografului

ce tot calculează ceva într-un carnet apoi ne mută
de colo-colo pentru a intra în cadru
și moartea

*

eram un băiat frumos la cinema toate fetele blonde
se aşezau lângă mine trecându-mi degetele
prin păr privindu-mă-n ochi arătându-mi
diferite moduri de-a-mi îneca fericirea

tu însă nu erai pe atunci şi nici măcar vreo fereastră
nu prevestea că o să începi să mă supui
să mă copleşeşti cu-atâta amară apropiere

doar un câine pe care şi acum îl strig în minte
cu speranța că mi se va gudura la picioare
doar acel câine încerca să mă vindece
lingându-mi palma
crezând ca şi mine
ne-bunul
că linia vieții e-o rană

*

e o seară plăcută de decembrie ne plimbăm
de la intercontinental la piața romană
precum doi îndrăgostiți
mutându-ne privirea de la cerul plin de stele
la miile de becuri multicolore
încercând astfel să mimăm fericirea

nu ne vorbim deşi atâtea lucruri inutile ne-ar putea uni
precum oglinda vitrinei în care privirile noastre
se întrepătrund făcându-ne să roşim
la ideea că la noapte
fiecare din noi se va gândi la celălalt
ca la o letrină cu care începe specia

dar e o seară plăcută şi parcă toate lucrurile fug spre
Dumnezeu
spre ochiul său albastru
pentru care durerea e o fantă
iar omul
un feroce detaliu

*

toată noaptea m-am gândit la tine dorindu-mi să mişc lumea
cu sentimentele mele de om ce stă la fereastră
şi judecă universul vorbind cu o cană de vin

şi poate că tu dormeai atunci ori tuşeai respingând viața
undeva într-o garsonieră de pe splaiul unirii
la parter cât mai departe de stele

dar adineaori când a trecut primul tramvai
am înțeles că veghea mea a luat sfârşit
fiindcă tu te poți trezi liniştită
întinzându-te ca o pisică
ce s-a visat deasupra oraşului

*

e miezul nopții iar eu ud florile dându-le numele tău
şi fiece frunză pe care o mângâi
străluceşte precum pielea ta
şi la fel se înclină când mă retrag

până şi ficusul ce cu un ram se uită la televizor
şi-i deseori distrat şi nu mă observă
iată că şi el a devenit tot mai atent la nuanțe

fiindcă ori de câte ori simte că-mi doresc să scriu
îşi oferă propriile frunze drept suport
pentru versurile pe care ți le dedic

şi pentru că ți-am scris atât de multe poeme
el nu mai are frunze
ci file de carte completate
cu tot felul de semne ciudate
ca acelea pe care le faci tu când ieşi în grădină
şi i te adresezi lui Dumnezeu

din vârful cireşului

*

eu sunt precaut şi mă dezbrac înainte de-a o face tu
știu prea bine că tot privind pe geam uni-
versul o să transpir şi însuşi aburul cărnii mele
o sa fie ca un spray pentru înzăpeziții tăi pori

însă tu nu mă înțelegi simt asta după felul în care străluceşti
şi-ți pui obrazul pe pieptul meu păros
probabil că-ți aminteşti seara în care
ne-am plimbat mână în mână şi nu ți-ai îngăduit
nici măcar un suspin

iar acum te condamni şi sexul tău are o opacitate perfectă
încât nici învelit în sentimente nu m-ar putea tenta
dar toate acestea nu le trăim decât întâmplător
ca şi cum din greşeală ne-am tatua pe frunte
un nor

*

mi-e frică de străzile fără nume
cu bătrâni evrei tunşi zero
ce mănâncă
semințe sărate de dovleac

şi de pomii în care mă urc mi-e teamă
în ei
prietenii copilăriei îşi fură şi azi unii altora
cireşile nucile
micşorând înclinarea pământului

mi-e frică de cărți de preoți de tot ce prevesteşte
că viața mea va străluci
cât dâra melcului

*

dinu are un păianjen căruia îi dă să mănânce
insectele ce i se ouă pe frunte
dar el nu e niciodată atent
uneori deschide palma şi priveşte aerul
alteori îşi tatuează un poem subsuoară
mereu face câte ceva
e precum un câine înecat
căruia i se fură blana

astăzi a venit la mine transpirat   alergase
şi nu avea nici o licărire în ochi
bolborosea ceva straniu
descriind   prin gesturi   moartea unui cub

însă eu nu l-am înțeles şi-am plâns la pieptul lui
iar acum
când scriu aceste versuri
el doarme
şi un zvâcnet electric îi umblă sub piele
punând fereastra în umbră

*

dimineața
atâta aer incendiat
ce se izbeşte de geam
iar trupul tău
instantanee
crevasă

*

sunt un om grăbit
în fiecare dimineață
alerg pe scara de serviciu
mă închei la ultimii nasturi
privesc răsăritul
îmi verific actele banii orarul
spun rugăciunea
expediez unei reviste ultimul meu poem
poate îl va publica
măcar sub un alt nume
îmi zic
în timp ce mă liniştesc dintr-o dată
ducându-mi mâna la frunte
ca spre o prelungire
a spațiului

*

îmi plac aceste dimineți
la ora trei
cînd scriu în stare de transă
despre neştiute trenuri ce trec prin gară
acoperind cu zgomotul fiecărei osii
cântecul greierilor
când simt cum se crapă varul pereților
ori cum cade vreo stea
toate aceste dimineți îmi plac
ba chiar mai mult
cele în care nu fac nimic
ci dorm pur şi simplu
undeva între trenuri şi greeri

*

câtă linişte -
copilul îmi arată o stea
cu lanterna

*

stăm alături
mână în mână
tu joci rolul femeii
eu pe-al bărbatului
nu se ştie dacă visăm
sau dacă zeul îşi descrie sentimentele
prin parc nu trec decât undele radio
cu cele mai proaspete ştiri
probabil că spațiul a avut o implozie
căci nu plouă
nu e nici întuneric
e doar o lungă întristare
ce se pietrifică
ori de câte ori în pupila ta
propria-mi pupilă
tresare

*

şi-n noaptea asta plouă fără țintă
marea şi păsările sunt nişte vocale
ce ni se sparg în memorie
sânii tăi
cu un tremur uşor
abia-mi mai navighează în palmă
acum n-am putea descrie
nici măcar un arc de cerc
cu-atâta apăsare a vieții
doar stăm la geam şi privim
cum un necunoscut
ne face semne cu mâna
apoi oftează
luminiscent

*

mâinile noastre sunt două oglinzi
ce-şi aspiră una alteia formele
e suficient să visăm
cum ne lovim un deget (arătătorul!)
apoi pe o stradă cu sens unic
vom vedea cum un orb
îşi lustruieşte pantofii
convins de echilibrul
pe care-l creează

*

toate cuvintele au rămas în aer
stau între noi
unele mai grele altele mai uşoare
fără nici un desen
proaspete încă
tu le priveşti printre degete
spui că au forma electricității
eu le percep ca pe nişte buzunare
opace şi pline de praful unor viermi
ce nu figurează într-ale zeului inventare

însă orice am simți
simultan sau pe rând
întotdeauna urmează o pauză
în care nu mai ştim de nimic
mestecând aceeaşi gumă
cu numele
viață

*

în mintea mea şi-a făcut loc o sală de lectură
se deschide în zorii zilei
şi e deservită de un singur bibliotecar
primul cititor vine abia în jurul prânzului
e un bătrân căruia îi place muzica
are pe frunte tatuat un întreg portativ
însă nimeni nu i-a văzut fişa vreodată
după aceea urmează o pereche de îndrăgostiți
ei cer cărți de fizică şi de chimie a sângelui
colecționează doar obiecte domestice
cum ar fi umeraşele
celor ce şi-au imaginat universul
iar spre seară
soseşte şi ultimul client
e o tânără plină de coşuri
ce se duce direct în fundul sălii şi se masturbează
privind pe geam la un salcâm înflorit
pentru care fac eforturi supraomeneşti
să-l păstrez astfel
până ce ea anunță ora închiderii
printr-un orgasm

*

câinele pe care îl mângâi acum
soarele ce apune dincolo de salcâmul înflorit
iubita ce-mi ghiceşte în palmă
dacă acestea ar muri chiar mâine
nu mi-aş aminti decât culoarea exactă a părului
ori mirosul acestei seri
zi după zi
aş uita tot mai multe detalii
nemairămânându-mi
decât acea inexprimabilă durere
pe care numai norii pictați pe întuneric
o au

*

plouă pe întuneric
păianjenul simte ca în curând va muri
difuz i se profilează umbra pe perete
nu mai ştie nici să se roage
Dumnezeu nu-l aude
nu-l vede
iar el tresare
amintindu-şi că viața
nu e o senzație
obligatorie

*

în umbra ferestrei
un surd bate la maşina de scris
pe ceafă
i s-a prins o muscă
ce se visează zeu

cât vezi cu ochii
e duminică
la gât păstrez o piatră
ce nu-mi trezeşte nici o amintire

*

dureri din ce în ce mai mari
parcă aş descrie un cerc din interior
căci iată
am supraviețuit fericirii
şi nu încape în zborul unui fluture
atâta sihăstrie a minții

am un trup gol
gândesc ca o piatră în descompunere
nu ştiu dacă iubesc pe cineva
sau dacă muşc dintr-un măr
de-a dreptul pe dinăuntru –
adânc ghemuit stă sufletu-n mine
o lumină coclită într-un borcan
însă pentru ca măcar aerul
să încapă într-o descriere
ar fi îndeajuns să mă aplec peste propria-mi margine
să fiu iedera unui risipit întuneric
dar nici măcar atâta iluzie nu mai pot păstori
pentru că oricine mă poate asemui unui naufragiu -
unul în care-şi testează zeul reflexele

desigur
în timpul orgasmului
memoria piere

*

încă nu ştii
că am intrat în viața ta
uneori ne ținem de mână
şi pielea noastră
are ceva din rumeguşul unei hârtii vechi
păstrată-ntre sâni
alteori luăm acelaşi lift
eu cobor
tu urci
zeul apasă butoanele
zâmbindu-ne la fiecare etaj
privindu-ne-n ochi
ca pe nişte firişoare de sânge
ce se întâlnesc cu mirare
pe linia vieții

*

fereastra camerei mele
dă spre lacul plin de aligatori
țânțari şi ambalaje din plastic
însă eu nu privesc niciodată-ntracolo
şi nici lumina apei ori sunetele
nu vin până aici

în puținul timp pe care-l am
desenez doar în alb
nori peste nori
până ce pânza devine groasă
tot mai groasă
dintr-un perete într-altul
incluzându-mă
şi-ntunecând şi fereastra

*

azi e duminică
multă nelinişte deasupra palmelor

îmi privesc trupul revărsat în oglindă
alături de câteva manuscrise
şi norul din paharul cu vin

nu mai pot cunoaşte oboseala
în memorie
s-a spart poemul

pe genunchi
haosul comunicării

*

urme de var până la poartă
balansoarul leagănă o carte de vizită

fân proaspăt cosit
închid ochii şi tac

îmi amintesc cum prindeam peşte cu mâna

căzând
nuca reflectă o clipă
lumina lunii

înserare
pe o singură treaptă

*

mă trezesc brusc
în camera ta plină de imortele şi de oglinzi paralele
am picioarele amorțite
iar mâinile îmi sunt un balast
pe care îl laşi să-ți curgă pe sâni
însă tu dormi şi universul te imită întocmai
doar ochii mei sunt vii
îi simt cum ies pe geam
ca nişte coarne de melc
întâi până la poartă
privind prudenți în stânga şi-n dreapta
apoi pe trotuar (adulmecând urmele unui orb)
pe şosea prin parc
spre cerul plin de stele
unde se şi fixează
într-un punct negru-negru
până ce nu-i mai sint
(tu tresari şi-ți duci mâna spre sex)

plăcuței cu numele străzii noastre
îi cade cea dintâi literă

*

tu eşti o concavă ogliundă
atâta lumină aduni
în ochii tăi mici de veveriță
şi-n urechiuşele tale
pe care le îmbujorez cu mormăieli
iar uneori
când îmi răspunzi la telefon şi-mi spui
copile
tu ai mintea unei nuci coapte
va trebui să te duc la doctor
să-ți alunge tristețea asta de coajă

chiar şi atunci
ghicesc sub pielea ta un şarpe
ce-şi schimbă solzii
cu unghii lungi de femeie

precum strada pe care circul în zig-zag
în dorința de-a-mi mări
gradul de descuamare a pielii

*

stau în camera mea aproape perfectă
cu biblioteca în dreapta
şi icoana Domnului în stânga
în față sunt cele trei goblenuri
iar puțin mai încolo
ficusul şi trandafirul japonez
precum şi alte lucruri
care-mi dau importanță
cum ar fi telefonul şi maşina de scris
şi-n toată această curgere a spațiului
în timp ce viața mi se pare un drog
vecinii urcă şi coboară scările
încercând să lase o urmă